

Kuinta onneton poika onnelliseksi tuli.

Hinta: 5 penniä.

Kuinka onneton poika onnelliseksi tuli.

"En voi sanoa kuinka on laita, äitini, mutta ei minulla tänäpänä ollut onnellista päivää."

Ja mikä oli syynä, ettei Kaarle ollut onnellinen? Se päivä oli ollut juuri semmoinen päivä, joka tavallisesti on pojille ja tytöille mieluinen. Murinko oli selkeästi paistanut taivahalla, linnut olivat laulaneet suloisesti, ja kukkaiset seisoiwat vielä tähdessä ihannudessaan puutarhassa. Kaarlella oli hyvä terveys, hupainen koto ja hyviä ystäviä. Mikä teki hänen siis onnettomaksi?

"Syhy on selvä, Kaarle", sanoi hänen äitinsä. "Syhy on sinussa itsessä. Sinä aloit päivän väärällä tavalla. Sen sijaan kun sinun piti noustaman

warhain ylös, mafasit sinä liian kau-
 wan. Sinä läskettiin nousemaan ylös
 pari eli kolme kertaa, mutta sinä tah-
 doit mielestäsi maata vähä kauvemmin.
 Kun vihdoin nousit ylös, kiirutit sinä
 pois rukouksestas, etkä rukoillut yhdä-
 mestäs Jumalaa siunaamaan ja warje-
 lemaan sinua. Kun tulit alas huonees-
 tas, oli suurus jo syöty ja sinä sait
 istua yksinäsi. Siitä tulit sinä, niin-
 kuin tiedät, warsin pöydälle päälle, eikä
 sinulla ollut mieltä niihin siunauksiin,
 jotka olisivat tehneet sinun onnelliseksi
 ja kiitolliseksi. Mutta mitä sitte tapah-
 tui?"

"Kun minä olin valmis koulun
 menemään, en löytänyt kirjani, sillä
 Maria oli ottanut sen katsellakseen su-
 wia."

"Ja, Kaarle, minun täytyi mieli-
 pöydällä sanoa, että sinä läksit kowin vi-
 hapäisä. Kuinka kävi sinun sitte kou-
 lussa?"

"Niin, äitini, minä pantiin alem-
 maksi ylimmäiseltä paikaltani luokassa."

Orja Miesinen tapasi yhden sanan, jota en minä taitanut. Ja olisipa nähnyt, äitini, kuinka kopea hän siitä oli. Sitte kun tulin kotio, löi orpana Wilhelmi Iaffini pois päästäni."

"Kukaties teki hän sen waan pilan päin. Eikö hän ottanut siitä ylös jälleen?"

"Otti, ja hän sanoi ettei hän mitään pahaa tarkottanut."

"Mitä vasten olit siis niin tyttömätön, kun kotio tulit? Sinä tiedät, minä näin sinun istuvan puutarhasa aiwan alakuloisena, sinä nykeit rikki kuffasia ja sotkuit niitä jalkais alle. Kaas Kaarleni, sinä olet antanut wihan ja kateuden anastaa sydämes, ja jos niin teet, kuinkas sitte toivot onnelliseksi tulewas. Eikö se osota, että sydämes on paha, ja että sinä tarwitset Pyhän Hengen armoa, puhdistamaan ja uudesta ihnnnyttämään sitä? Etköös tunne, että sinä olet syntiä tehnyt ja että sinun tulee rukoilla Jumalalta anteeksi-saamista Jesuksen Kristuksen tähden?"

Kaarlen äiti suuteli häntä nyt. Kun hän meni levolle tänä iltana, ajatteli hän kokea seuraavana aamuna tulla paremmaksi ja onnellisemmaksi pojaksi.

Seuraavana iltana, kun Kaarle oli puutarhasa ja katseli auringon laskea, janoi hänen äitinsä ystävällisesti: "Minä luulen, Kaarleni, että sinä olet ollut onnellisempi tänäpäivä kuin eilen."

"Ja, äitini", vastasi hän. "Minä nousin varhain ylös, eikä se ollut ikinä minullekaan niin työlästä, kuin koska minä makasin ja ajattelin, että pitäisi tästä nousta. Minulla oli aikaa rukoilla ja mennä puutarhaan ja juosta ympäri kaikki käytävät. Linnut lausoiivat niin suloisesti; en minä ollut koskaan kuullut heidän laulavan niin hyvin, kukat lemasivat niin tawattoman hywälle, ja ilma oli niin raikas ja suloinen."

"Se poika, joka makaa sängyssä", janoi hänen äitinsä, "ei saa nauttia kaikkea sitä hywää. Sitten, luulen minä, oli sinulla vielä aikaa lukea läshjäs."

"Oli hyvä, ja minä olin mielisestä saada syödä suuruista muitten kansa yhdessä, ja kätkekseni puutarhasa tuotti hyvän ruokahalun. Sitte ehdein minä aikasin koulun ja taisin kaikki läksyni. Ruokassa istuisimme, oli Orja Nissinen juur täperällä tawaamaan wäärin yhden sanan, mutta minä ajattelin, että jos hän pannaan pois paikaltansa alemaksi, olisi hän tullut niin paholle mieleen, kuin minäkin olin, ja niin minä odotin silmänräpäyksen, ja hän tawasi oikein. Kotimatkalla koki yksi pojista tehdä minulle kiusaa, mutta minä tiesin että se olisi ollut wäärin että vihastua siitä, jonka wuoksi en huolinut siitä mitä hän teki. Kun hän juostessansa luisahhti nurin, menin minä häntä antamaan hlös."

"Minä olin iloinen, Kaarle", sanoi äiti, "että kun sinä tulit sisälle ja näjit sisarellas Marialla sinun uuden kirjasi, ett'et sinä sitä äkkiä remäissyt häneltä, niinkuin olen nähnyt sinun wäliin tekewän."

"Sisareni oli sen siaan kiltti antamaan sen minulle, kun hän näki että minä tahdoin sitä", vastasi Kaarle.

"Nyt, Kaarle, on aika mennä ehtoourukoukseen. Minä toivon, että Jumala antaa sinulle armon ja auttaa sinua voittamaan kaikki kiihotukset pahuuteen. Älä unhotta, että jos myönnyt pahuuteen, ei kaunis ilma, tai lintuin laulu, tai hyvät ystävä, tai terveys tai rahat tai mikään muu taida tehdä sinua onnelliseksi. Mutta jos sinulla on rauha Jumalan kansa uskon kautta Herran Jesuksen Kristuksen päälle ja luotat Häneen ja rakastat Häntä, niin saat elää rauhassa itses kansa ja muitten kansa, joitten pariin joudut. Etsi sitä rauhaa ensiksi rukouksessa Jumalan tykö, että Hän antaisi sinulle Pyhän Henkensä Kristuksen tähden; ja sitte, vaikka suruttin kohtaisi sinua elämässä, saat nauttia sitä onnea ja tyytyväisyyttä, jota ei mikään muu taida antaa."

Täynn' olen synnin wikoja,
Mun kätes parantakoon;

Mä etsyin soteudessa,
 Mua Henkes valistakoon;
 Sā armos waiwaiselle suo,
 Kadonnut lammas kotiin tuo
 Sun rakkautes tähden!

Suo Jeesus Kristus armias,
 Mun käyvä käskyis tiellä,
 Ja olla nöyrä palveljas,
 Mult' älä apuus kiellä;
 Uskoni heikko wahwista,
 Ja sydämeni walmista
 Itselles ajunnoksi!

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpv. kirjapainossa.

Näytetty: Karl Achrén.